

Poprvé na Zemi

„Pozor, připravujeme se na přistání!“ ozvalo se z reproduktoru nad mou hlavou. Chvilku mi trvalo, než jsem se probrala a uvědomila si, kde jsem. Rodiče dostali práci na nějaké vzdálené planetě, jejíž jméno si vůbec nejsem schopna zapamatovat, a protože tam zatím není vhodné prostředí pro děti, poslali mě na hlídání k babičce. Háček je v tom, že babička žije na Zemi, kde jsem nikdy dřív nebyla. Rodiče se hned po svatbě odstěhovali na Měsíc, kde dostali zajímavou práci při budování hotelu, a já jsem se jim narodila tam. Babičku jsem tedy nikdy předtím neviděla. Prý se bojí létání letadlem, takže do nějaké rakety ji nikdo nedostane. No a naši jsou zase natolik zaměstnaní, že na návštěvy příbuzných nějak nemají čas.

Podívala jsem se z malého okénka a první, co jsem spatřila, byla zvláště modrá obloha s nějakými bílými chomáči. „Copak oni tady nevidí hvězdy?“ podivila jsem se. Na nějaké další hloubání však nebyl čas, protože raketa s mohutným hřměním dosedla na zem a cestující začali vystupovat. Světlo venku mě na chvíli úplně oslepilo. U nás doma je pořád světlo umělé. I vzduch tady voní jinak. Asi to bude tím, že na Zemi mají kyslík přírodní, kdežto u nás jej vyrábí obrovské turbíny a rozvádí jej po celém Měsíci.

„Tak, jdeme na to!“ řekla jsem si a vešla do letištní haly. A znovu jsem nevěřila vlastním očím. Všude se motalo a přemísťovalo obrovské množství lidí. Lidé byli všude. Dokonce roznášeli jídlo a pití, tlačili vozíky se zavazadly, zkrátka dělali všechnu práci, o kterou se u nás na Měsíci běžně starali roboti. „Hm, tak na kufr bych tady asi čekala marně.“ pomyslela jsem si a vydala se ho hledat. Když se po chvíli objevil na velkém pohyblivém pásu, docela se mi ulevilo. Rozhodla jsem se vyjít ven a podívat se po nějakém dopravním prostředku, který mě doveze k babičce, jak bylo domluveno. Kolem mě projelo několik zvláštních aut. Vůbec se nevznášela nad cestou, ale k pohybu jim zřejmě sloužila velká černá kola, na kterých stála. A v každém autě vpředu někdo seděl. Prázdné nebylo žádné? Jedno u mě zastavilo a muž sedící vpředu se zeptal, jestli nepotřebuju někam odvézt. „To jako s vámi?“ zeptala jsem se nechápavě. „No jistě, že se mnou,“ odpověděl ten muž “ nebo si slečinka přeje to auto řídit sama?“ rychle jsem zavrtěla hlavou a nasedla. „Takže tady se auta musí řídit?“ zeptala jsem se toho pána, když jsem mu podala lístek s adresou a vyjeli jsme. „Aha, slečna je tady u nás poprvé, co?“ usmál se řidič a začal mi vyprávět různé historky o lidech, kteří přijeli na Zemi na návštěvu. Když jsem tak poslouchala, co všechno je tady jinak než u nás, dostávala jsem trošku strach z toho, jak to tady celé dva měsíce zvládnou. A taky jsem si nadávala, že jsem si o Zemi něco nepřečetla, jak mi doporučovali naši.

Přišlo mi, že auto se pohybuje neskutečně pomalu. Po chvíli však přece jen zastavilo před zvláštním bílým domem, z jehož dveří vyšla usměvavá paní s tmavými vlasy. Připomínala mi maminku. „Ahoj babi.“ Nejistě jsem se na ni podívala a vyčkávala. Babička se na mě usmála a podala řidiči nějaké barevné papírky. Ten pak vyndal z auta můj kufr, zamával a odjel. „Tak se ukaž, beruško moje!“ spustila babička a přitom mě objala tak pevně, že jsem málem nemohla dýchat. „Já jsem tak ráda, že tě mám konečně tady. Vaši by ale zasloužili pořádně na zadek, že si za celých dvanáct let nenašli chvilku na to, aby mi tě přijeli ukázat. Jako by mi to fotky dokázaly vynahradiť.“ Spustila babička další přívál slov a přitom mě směřovala do domu, kde budu následující dva měsíce bydlet.